

JEZUS CHRISTUS LEVENSOFFER

Maandblad

1e jaargang - nr. 7 - juli 1985

ABONNEMENTEN:

- f 20,00 per jaar
- losse nummers f 2,00

JEZUS CHRISTUS LEVENSOFFER

"Gelijkerwijs ook Christus ons liefgehad heeft en Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk".

Efeze 5:2

Dat de Here Jezus zowel God als Mens was, wordt zijdelings bevestigd door Hebr. 1:3, waar Hij genoemd wordt het "uitgedrukte Beeld van Gods Zelfstandigheid" God had als ' t ware Zijn stempel op de Mens Jezus gedrukt. Hij was de Mens "naar Gods beeld en Zijn gelijkenis", de Mens, zoals God zich die oorspronkelijk gedacht had. De eerste maal had deze gedachte in Adam gestalte gekregen. Deze miste echter het doel, waartoe God hem schiep: eerst de tweede Mens, "De Here uit de hemel" (1 Cor. 15:47) bereikte het in alle volkomenheid. De eerste mens is het hoofd geworden van de oude schepping, die met hem gevallen is; de tweede Mens werd het Hoofd van een nieuwe schepping, die met Hem "gezet is in de hemel". Ook in deze nieuwe schepping moet men echter "geboren" worden. (Joh. 3:3-8) Slechts door "wederom geboren" te worden kan men overgaan van het mensenrijk (de aardse schepping) in het Godsrijk (de nieuwe schepping), en "der goddelijke natuur deelachtig worden" (2 Petr. 1 : 4) . Bij Christus "de Here uit de hemel" moest het omgekeerde plaats vinden; om te kunnen overgaan van het Godsrijk in het mensenrijk moest Hij geboren worden uit een mens (Maria), om de menselijke natuur deelachtig te worden. Laat ons nu de gelovige of wedergeboren mens eens vergelijken met de Mens Jezus Christus:

1. Jezus Christus is "wezenlijk" God; de wedergeboren mens blijft desniettemin "wezenlijk" mens.

2. Jezus Christus werd de menselijke natuur deelachtig, hoewel Hij God bleef; de wedergeboren mens krijgt deel aan de goddelijke natuur, doch blijft mens. Beiden hebben dus twee naturen.

3. De menselijke natuur van Jezus Christus is zondeloos (2 Cor. 5: 21 en 1 Joh. 3: 5). Hij had immers geen zonde-natuur, omdat noch Zijn lichaam, noch Zijn ziel van menselijke oorsprong zijn. Daarentegen blijft de menselijke natuur van de wedergeborene zondig (1 Joh. 1:8). De gelovige wordt echter vermaand zijn zondige menselijke natuur voor gestorven te houden, opdat in hem de nieuwe goddelijke natuur geopenbaard worde door de Geest van God (Rom. 6:11). Op overeenkomstige wijze was ook het leven van Jezus Christus op aarde een geloofsleven. Echter was Zijn geloof niet gericht op het verloochenen van Zijn menselijke natuur, doch op het bewust terzijde zetten van Zijn Godheid, hoewel die steeds latent (verborgen) In Hem aanwezig bleef. In Hem wordt het "geloof" in volmaakte vorm aanschouwd, daarom wijst Hebr. 12:2 ons op Hem als de "Leidsman en Voleinder des geloofs", bij Wien vergeleken alle te voren genoemde geloofsvoorbeelden (zelfs die van Abraham) verbleken (Hebr. 11).

Waar het N.T. trouwens tot driemaal toe vaststelt dat de "rechtvaardige uit het geloof zal leven", mogen wij verwachten dat het leven van Hem, Die het Hoofd van de rechtvaardigen is, dit in de eerste plaats zal waar maken. Temeer daar Hij DE rechtvaardige is en de gelovigen slechts "in Hem" gerekend worden rechtvaardig te zijn. Fil. 2:7 licht een tip op van de sluier, die over het mysterie der menswording Gods ligt, hoewel geen mens ooit zal kunnen doorgronden, wat het zeggen wil, dat Hij, die de hoogste Plaats in

de schepping innam, zich "ontledigde" van Zijn Goddelijke glorie, kennis en kracht, om de gedaante aan te nemen van een slaaf en vrijwillig af te dalen tot de laagste plaats: die van een vervloekte aan het kruis !

Jezus Christus moest in Zijn gehele levensopenbaring Mens zijn en blijven, om, ten behoeve van de mensheid de straf der zonde te kunnen boeten in Zijn dood. Dat ook de satan dit wist, blijkt uit de Evangelieverhalen over de verzoeking in de woestijn. Na 40 dagen en nachten gevast te hebben, krijgt Hij honger en de verzoeker tart Hem Zijn Goddelijke macht te gebruiken om Zijn Mensheid in stand te houden Maar Hij beantwoordt het "indien Gij Gods Zoon zijt" van de satan met het Schriftwoord: "Niet alleen van brood zal de mens (d.w.z. de Zoon des mensen) leven, maar van alle Woord, dat uit de mond Gods uitgaat" (Mat. 4:3,4). Ware de verzoeker in zijn opzet geslaagd, dan zou hij de verlossing der mensheid verijdeld hebben Jezus Christus was echter in de wereld gekomen om Gods wil te doen (Joh. 17:4) in volkomen overgave daaraan, Hem gehoorzaamend tot de dood (Hebr. 10:5-10). Onder de voortdurende leiding van de Heilige Geest sprak Hij slechts de woorden, die de Vader Hem gaf (Joh. 3:34, 8:28, 12:49, 14:10 en 24, 17:8 en 14) en werkte de werken die God de Vader Hem opdroeg (Joh. 9:4). Bewust levende in ononderbroken gemeenschap met God, bleek Hij immuun voor de pogingen van satan. Vanzelfsprekend begeerden Vader en Zoon bij voortduring deze wederkerige gemeenschap in de liefde (Joh. 15:9,10 e.a.) en schepten daaruit vreugde en "welbehagen". Toch verhalen de evangelisten dat Christus van het kruis uitriep: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Dat lijkt inderdaad onbegrijpelijk wanneer men niet inziet dat Hij Zijn

Goddelijk weten terzijde had gesteld en in het geloof alleen Zijn Mensheid openbaarde. Hij wist uit de Schriften, die Hij beter kende dan iemand anders (vgl. Lucas 2:47; Joh. 7:15 en talloze andere Evangelieplaatsen), waarom Hij van God verlaten moest worden. Welk een treffende tegenstelling: Adam omgeven en gekoesterd door Goddelijke liefde voortdurend, genietend van Zijn gemeenschap, omstraald door de glorie van Zijn tegenwoordigheid, laat desniettemin God los

Jezus Christus gehaat, gehoond, gespuwd, gegeseld, tenslotte gekruisigd en door God verlaten, roept uit: Mijn God, Mijn God Hoewel Hij op dat ogenblik overtuigd was, dat Hij Zijn gehele leven ononderbroken in gemeenschap met God verkeerdt had, werd nu aan Hem bewaarheid het waarschuwend woord, dat God tot Adam gericht had: "Ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij de dood sterven". Hij, die HET LICHT was, werd afgesneden van het licht. Hij, die DE WAARHEID was, werd afgesneden van de waarheid. Aan Hem werd Gods oordeel over de zondaar en over de zonde voltrokken. (God had Hem "tot zonde gemaakt", 2 Cor. 5:21). Indien het voorgaande ons nu overtuigd heeft, dat Jezus Christus tijdens Zijn rondwandeling op aarde Zijn Godheid vrijwillig terzijde stelde, dan zien wij zekere vermaningen der apostelen Paulus en Petrus in een nieuw licht. Zij vermanen ons herhaaldelijk om Zijn "navolgers" te zijn en om "in Zijn voetstappen te wandelen". Men zal zich soms afgevraagd hebben: hoe kan God dat nu verlangen, terwijl wij nog wonen in het "lichaam der zonde" ook al zijn wij wedergeboren? Inderdaad, als Jezus Christus Zijn Goddelijke kracht, kennis en macht gebruikt zou hebben om b.v. het leven van "verdragen en lijden" (zie 1 Petr 2:19-21) te leven, dan zouden wij nooit Zijn voetstappen kunnen

drukken. Maar elke voetstap was voor Hem een voetstap-in-geloof en dat voorbeeld kunnen wij volgen. Aan Hem, de "Leidsman en Voleinder des geloofs", wiens geloof "volmaakt" was, kunnen wij ons spiegelen. Evenals de Thessalonicensen dat deden, van wie Paulus getuigt, dat zij navolgers geworden zijn van hem "en van de Here" (1 Thess. 1:6). In vers 3 spreekt de apostel van "het werk huns geloofs", d.i. het werk voortkomend uit hun geloof: de vrucht er van. De "werken" en de wonderen, die van Jezus in de Evangelieën verhaald worden, deed Hij evenmin met gebruikmaking van Zijn Goddelijke macht en kracht. Maar, omdat Hij zich in alles liet leiden door de Heilige Geest kon deze ze dóór Hem verrichten, evenals later door de mens Paulus en door vele anderen tot op de huidige dag.

Herhaaldelijk lezen we, dat Hij "vol des Heiligen Geestes was", en we kunnen gerust aannemen, dat Hij het altijd was. Door de Heilige Geest wierp Hij de demonen uit (Matth. 8:28,32). Zelfs na Zijn opstanding gaf Hij nog door de Heilige Geest bevelen aan de apostelen (Hand. 1:2). Reeds van jongsaf liet Hij zich leiden door de Heilige Geest, die Hem onderwees in de Schriften en Hij herkende Zichzelf in elk Schriftgedeelte, dat van de Messias sprak. Zo kon Hij ook de Emmaüsgangers uitleggen "in al de Schriften, hetgeen van Hem geschreven was" (Luc. 24:25-27). Jezus geloofde onvoorwaardelijk het Woord van God. Hij vertrouwde daarop zonder enig voorbehoud en door Zijn geloof belééfde Hij het. Hij stelde -ons ten voorbeeld- Zijn lichaam "tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande" (vgl. Rom. 12:1). En de Heilige Geest offerde dat lichamelijk leven als "een geestelijke offerande" (als in 1 Petr. 2:5 het leven van de gelovige) "een slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk" (Ef. 5:2). Ook in deze laatste

tekst, die wij tevens als motto boven dit artikel plaatsten, wordt het leven van Christus ons ten voorbeeld gesteld. God -onze Vader, die tevens DE liefde is- nodigt ons uit in die Liefde te wandelen en Hij verwacht van ons, die Zijn geliefde kinderen zijn (zoals ouders verwachten van hun geliefde kinderen) dat wij Hem zullen navolgen en elkander lief zullen hebben "zoals Christus -de volmaakte Mens- ons lief heeft gehad en Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offerande en slachtoffer. Gode tot een welriekende reuk". Men moet deze offerande van Christus' leven niet verwarren met het zondoffer, dat Hij -ten behoeve van de gehele gevallen mensheid- bracht aan het kruis. Evenals bij Israëls offerdienst (als beschreven in Leviticus) éérs het brandoffer gebracht wordt, uitsluitend ter verheerlijking van God, terwijl daarna het zondoffer ten bate van de mens wordt geofferd, zo heeft ook Christus éérs de offerande van Zijn leven door de Heilige Geest als een dankoffer tot God gebracht. Dit was niet rechtstreeks ten bate van de mens, maar had in de eerste plaats de verheerlijking van God tot doel. Vóór Hem had niemand op aarde ooit -volkomen of zonder enige weifeling of afwijking- Gods wil gedaan. Daarom had de Vader een bijzonder "welbehagen" in Hem, wiens lust het was Gods wil te doen en was Zijn volmaakte overgave "Gode een welriekende reuk".

Daarnaast is deze offerande (evenals het dankoffer in Leviticus) -indirekt- ook ten bate der ge-lovigen. Het wordt hun als voorbeeld ter navolging gesteld en door de aanschouwing ervan wordt Hij gevoed, opgebouwd in het geloof en in de liefde en geleid tot aanbidding. Het eerste offer, de offerande van Zijn zondeloos leven in de meest innige gemeenschap met den Vader, was voor Deze een bron van vreugde en "vermaking". Van

het tweede offer, de kruisdood van Christus, tot zonde gemaakt en met onze zonden beladen, moest de Heilige Geest zich afwenden; hoewel Hij 's Vaders uitverkoren Zoon wás en bleef. Hij stierf door God verlaten.

VERLOREN –GEVONDEN.

Wat voor de niet christen van belang is, is: dat hij tot aanvaarding komt van Christus. D.w.z. dat hij van de dood overgaat in het leven (Joh. 5:24). Wanneer een niet verlore zondaar van zichzelf vindt dat hij leeft, doet dit niets af van het feit dat hij dood is. De gedachte dat iemand pas dood genoemd kan worden, nadat hij of zij lichamelijk is gestorven, is niet Bijbels en zodoende onjuist! Van de verloren zoon in Luk. 16:24 wordt gezegd, dat hij dood was en weder levend is geworden, dat hij verloren was en is gevonden.

Dood -leven.

Verloren -gevonden.

De vader verloor de zoon toen deze uit huis ging. Hij vond hem toen de zoon weer thuiskwam. Gedurende de tijd dat de zoon niet thuis was, had hij geen omgang met de vader. De vader zegt dan ook dat hij dood was. Mijn vraag aan u is: Leeft u gescheiden van God? Van Hem die uw vader wil zijn? Bent u nog dood? Ef. 2:1. Als dit uw toestand is, dan bidden WIJ u van Christus wege, laat u met God verzoenen. Let wel! Laat u of laat het toe. God heeft alles gedaan en gegeven om die

verzoening tot stand te brengen. God heeft de wereld zo lief gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet meer verloren, maar gevonden is, niet meer dood is, maar leeft!· (Joh. 3:16).

Heeft u, door tot erkenning te komen dat u een zondaar was die gevonden moest worden, de eerste stap gezet naar het huis van de Vader, zodat de Vader u tegemoet kwam in Christus en u omhelsde. Hij wil zo graag dat u thuiskomt (2 Petr. 3:9). Mocht de thuiskomst voor u al een feit zijn geworden, dan is aan u een geweldig wonder voltrokken. U die blind waart bent ziende geworden (Jes.29:18, Mat. 11:5). Vanuit de duisternis bent u overgegaan in het licht (Ef. 5:8).

Wandelen in het licht.

Zo bid ik u dan, ik, de gevangene in de Heere, dat gij wandelt waardiglijk de roeping, met welke gij geroepen zijt" (Ef. 4: 1). De Bijbel roept ons op om, nu wij in het licht (Christus) "geplaatst" zijn, er ook in te wandelen (1 Joh. 1:7). Kol. 2:6 zegt: "Gelijk gij dan Christus Jezus, den Heere, hebt aangenomen, wandelt also in Hem". Wij zijn geroepen uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht, om te verkondigen de deugden van Hem, Die ons geroepen heeft (1 Petr. 2: 9) . Dus het doel van onze (wij die leven) opwekking is, de deugden van God te verkondigen en hoe wij dat moeten doen, lezen wij in Kol. 2:6, n.l. door geloof, want hoe namen wij de Heer aan Joh. 3:16: "Een ieder die gelooft". Gideon, Barak, Simson, Jeftha, David, Samuël en de profeten hebben door het geloof, koninkrijken overwonnen, gerechtigheid geoefend, de beloftenissen verkregen, de muilen der leeuwen toegestopt. Zij hebben de kracht des vuurs uitgeblust, ze zijn de

scherpte des zwaards ontvloden, uit zwakheid hebben ze kracht ontvangen, in de krijg zijn ze sterk geworden, zij hebben heirlegers der vreemden op de vlucht gebracht, zij hebben allen getuigenis gehad door het geloof (Hebr. 11:32-34, 39).

Geloof opent de sluizen van Gods genade zee.

Zonder oorzaak.

Hij geeft ons te drinken uit de fontein van het water des levens om niet (Grieks: dorean = zonder oorzaak, zie Joh. 15:25) (Op. 20:6). Een "goede" levenswandel is een oorzaak, "werken" zijn een oorzaak, maar als God zegt zonder oorzaak, dan is het zonder oorzaak, dus er is van onze kant geen enkele verdienste of wat dan ook gewenst! De oorzaak van Gods kant (en daar gaat het om) is: "God is liefde" (1 Joh.4:8). De liefde van Christus dringt ons (2 Kor. 5:14). Liefde is de drijfveer. De vraag die blijft is, waar wandelen wij, in het licht of in de duisternis, of anders gezegd: geloof of ongeloof. Leven of dood.

CHRISTELIJKE POLITIEK

"Maar onze wandel is in de hemelen" (Fil. 3:20).

Als Nicodemus, een overste der Joden, in de nacht een bezoek brengt aan de Here Jezus, beluistert hij daar vreemde en wonderlijke dingen. Zij gaan zijn begrip te boven; hij verstaat het niet. De Heer zegt: "Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u: Tenzij dat iemand wederom geboren wordt, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien" (Joh. 3:3). Hoe kan dat? Menig christen glimlacht over deze vraag van de overste. Immers, dat is de wedergeboorte!

Wist Nicodemus dan hier niet van? Het blijkt van niet en zo eenvoudig is het ook niet, want, alhoewel men de wedergeboorte als noodzakelijkheid en feit aanvaardt, wil dit nog niet zeggen, dat men dit feit ervaart en beleeft. Welke waarde heeft het, dat iemand wedergeboren is, als dat wedergeboren leven niet wordt gezien? Nicodemus kon het ook niet weten. Hij had wèl kunnen weten, dat een nationale wedergeboorte van zijn eigen volk, in de toekomst zou plaats vinden, want hierover had de profeet Jeremia eertijds geschreven. Deze nationale wedergeboorte stond in verband met de Messias, die zou komen om het Koninkrijk wederom op te richten. Van een individuele, een persoonlijke wedergeboorte had Nicodemus echter nog nooit gehoord. Ook de profeet Ezechiël verhaalt van de wedergeboorte van het volk Israël (Ezech. 37). Doch dat, in Nicodemus' tijd, toen er geen spoor was van glorie en heerlijkheid voor Israël, iemand zou kunnen wedergeboren worden, dat was hem onbegrijpelijk. Toch staat Nicodemus niet zó alleen, als velen, die in de Christelijke leer opgevoed zijn, denken. Immers, welke waarde heeft de theoretische aanvaarding van het feit der wedergeboorte, wanneer de vruchten ervan niet

gezien worden? Wedergeboren zijn wil zeggen: "eeuwig leven" hebben. Iemand, die het "eeuwige leven" heeft is wedergeboren. Deze wedergeboorte is een daad van de Geest van God, die Hij teweegbrengt in een iegelijk, die in Jezus Christus gelooft als de drager van zijn persoonlijke zonde. De Heer laat volgen in Joh. 3:16, "Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe". Een christen is iemand, die wedergeboren is, iemand, die "eeuwig leven" heeft, omdat hij het getuigenis, dat God getuigt van Zijn Zoon, heeft geloofd. Zulk een christen mag zichzelf gerust afvragen: "wordt dat eeuwige leven openbaar, nu ik het bezit? Of wordt mijn oude leven openbaar"?

Wat is dat oude leven? Immoreel, goddeloos? Niet noodzakelijk. Paulus was in zijn oude leven, "naar de rechtvaardigheid, die in de wet is, onberispelijk" (Fil. 3:6). Maar Paulus wenste als wedergeborene, nu niet meer naar de rechtvaardigheid, die uit de wet was, te leven. Hij zegt, dat, wat hem vroeger "gewin" was, nu "schade" geacht wordt. Immers, de wet kon alleen op de niet-wedergeboren mens gelegd worden en hem hoogstens doen wensen beter te leven, doch de Heiland zegt: "hetgeen uit het vlees is, dat is vlees" (Joh. 3:6). Het zal ook nooit ophouden vlees te blijven, hoe vroom dat vlees ook wordt. Het is het oude leven; het is de "oude mens" en de christen blijft slaaf der zonde, zolang hij onder de wet leeft. De christen wordt eerst vrij, als hij onder de genade komt (Rom. 6:14). Menig christen staat even vreemd tegenover de wedergeboorte als Nicodemus, terwijl de Heiland hem toch een "leraar" van Israël noemt. Het wedergeboren leven, het eeuwige leven, is de nieuwe mens, "die naar God geschapen is, in ware

rechtvaardigheid en heiligheid". (Ef. 4:24). De nieuwe mens doodt, steelt en vloekt niet. "Hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren" (1 Joh. 3: 9) . Het woord "wedergeboren" in Joh. 3:3 is hetzelfde in het Grieks (anóthen), als het woord "van boven", in Joh. 3:31. Letterlijk zegt de Heiland dan ook: "tenzij dat iemand van boven geboren wordt".

Israël was een aards volk, met een aardse levensregel en ook met een aardse toekomst. De christen behoort bij een hemels volk, heeft een hemelse levensregel en ook een hemelse toekomst. Wanneer men dit onderscheidt niet opmerkt of erkent, dan is het resultaat, dat een christen die inderdaad "van boven" geboren is, op aarde wandelt als een Israëliet en zodoende, praktisch zijn wedergeboorte ontkent. In Rom. 3: 21 zegt Paulus: "'Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet". Dat woordje "nu", duidt een zeker tijdstip aan. Hij wil zeggen: "nu", in deze tijd gebleken is, dat er niemand is, die God zoekt, "nu", terwijl er niemand is, die rechtvaardig is, "nu", terwijl er niemand is, die goed doet, "nu", terwijl geen vlees gerechtvaardigd zal worden uit de werken der wet, "nu", is een nieuwe rechtvaardigheid geopenbaard, zonder de wet, namelijk de rechtvaardigheid die geopenbaard is door Jezus Christus. Hij is de Rechtvaardige en bekleed te worden met Zijn rechtvaardigheid, die in liefde en genade openbaar is geworden, werd "nu" Gods eis jegens de wedergeborene. Paulus achtte, nu hij wedergeboren was, een rechtvaardigheid uit de werken der wet, schade en drek. Nu hij in Christus was, wenste hij niet bevonden te worden in het bezit van zijn rechtvaardigheid, die uit de wet was, maar hij wenste de rechtvaardigheid, die uit God is, door het geloof, deelachtig te worden. Deze rechtvaardigheid heeft te doen met de Persoon van

Christus en met de kracht van de Heilige Geest, de kracht van Zijn opstanding. Zij betekent gemeenschap hebben met het lijden van Christus en het doodvonnis aanvaarden, dat Christus voor hen, die geloven, gedragen heeft. Deze rechtvaardigheid heeft te doen met het nieuwe, van boven geboren, leven. Het is het eeuwige leven, het leven van Christus, "Die het eeuwige leven is" (1 Joh. 5.20). De begeerte van de apostel was dan ook, dat hij zou komen tot de opstanding van tussen de doden uit. Hij denkt daarbij niet aan de lichamelijke opstanding, maar aan het opstandingsleven, het nieuwe leven. Een leven dat door de Geest van God wordt openbaar gemaakt, een opstaan van tussen slapenden en doden in deze duistere wereld, uit, om te wandelen "in het licht". Daarom zegt hij dan ook in datzelfde 3e hoofdstuk van de Filippenzenbrief: "onze wandel is in de hemelen". Dit woord "wandel" heeft iets te doen met het woord politiek, dat wij kennen in onze taal. In het Grieks is het "politeurna". Het is de zetel van het gouvernement, waarvan wij burgers (Gr. polites) zijn en jegens hetwelk wij rechten en verantwoording hebben. Andere vertalingen luiden: "ons burgerschap is in de hemelen". In het eerste hoofdstuk van deze brief zegt de apostel: "alleen wandelt waardig het Evangelie van Christus" (vs. 27). De bedoeling is, oefen uw burgerschap of wandel, uit, in overeenstemming met uw geboorte, die van boven is. Onze politiek behoort hemels te zijn, d.w.z. onze levensopenbaring als burgers van de hemel, behoort afgestemd te zijn op de dingen die boven zijn. Paulus zegt in de Colossenzenbrief: "Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn"

(Col. 3:1-3). De wijze, waarop dat geschiedt, laat hij zien in vers 5, "doodt dan uw leden die op aarde zijn". m.a.w. houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus onzen Heere'' (Rom. 6: 11). " Heeft Christus Zichzelf niet gegeven opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld, naar den wil van onzen God en Vader"? (Gal. 1: 4) . . . onze politiek is hemels! Onze roeping is hemels (Hebr. 3:1). En deze roeping wordt op aarde verwezenlijkt. Zij bestaat niet uit het bestrijden van zonden onder de Wet, niet uit een trachten om die oude mens te doen leven in het gareel van de 10 geboden. Nee, ze bestaat uit het voor "gestorven" houden van de oude mens en uit het voor "levend" houden van de nieuwe mens-in-ons, d.i. Christus-in-ons. Dat leven heeft zijn kenmerken, die neergeschreven zijn in de brieven van de apostelen. Deze kenmerken zijn voor de gelovige als baken, waarnaar hij zich kan richten. De eerste les, die hij hier op aarde moet leren is, dat het Christus-leven een vrucht van de Geest is. Een vrucht, die heel natuurlijk openbaar wordt, als het oog des geloofs geslagen is op de Heiland der zielen. Het is door Hem, dat wij het leven verkrijgen, maar 't is ook door Hem, dat wij dat verkregen leven, d.i. Zijn leven, openbaar maken. Zegt Paulus niet in Gal. 2:20: "Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij". Toen wij nog niet gered waren, geloofden we in de Here Jezus en de Heilige Geest maakte ons levend. Nu wij dat leven ontvangen hebben, geloven we in Hem, Die alle dingen onderhoudt en het is Zijn Geest, Die dat nieuwe leven in werking stelt. De vrucht is dan, liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid (Gal. 5:22). De apostel

laat er op volgen: "tegen zodanigen is de wet niet". Niet die zo doen, maar die zo zijn (de zodanigen) komen nooit in conflict met de wet. Zij leven hoger dan de wet, zij leven "hemels". Een hemels leven kan hier op aarde worden geleefd. De Goddelijke vermaningen zijn de rails, waarop de trein des Geestes zich voortbeweegt. Zich op die rails bevinden duidt aan dat men bezig is met de dingen die, boven zijn: Het zal voor velen wel moeilijk geweest zijn in die tijd, toen Palestina in Romeinse handen en onder het Romeinse juk gebracht was, te luisteren naar wat de apostel zegt in Rom. 13:1-7. Misschien dat het hun niet duidelijk was, als hun voorgehouden werd: "Alle ziel zij den machten, over haar gesteld, onderworpen; want er is geen macht dan van God en de machten die er zijn, die zijn door God geordineerd. Alzo, dat wie zich tegen de macht stelt, de ordinantie Gods wederstaat" (vs. 1, 2). Misschien was dat, wat Paulus aan Timótheus schrijft nog moeilijker te begrijpen: "Ik vermaan dan vóór alle dingen, dat gedaan worden, smekingen, gebeden, voorbiddingen, dankzeggingen, voor alle mensen, voor koningen en allen die in hoogheid zijn, opdat wij een gerust en stil leven leiden mogen, in alle godzaligheid en eerbaarheid" (1 Tim. 2:1-4). En toch is dat hemelse politiek "want God wil, dat alle mensen zalig worden en tot kennis der waarheid komen". De Gemeente van Christus is Zijn lichaam, hier op aarde, waardoor de Heilige Geest getuigt. Daarom, bedenkende dat, wat van boven is, zal de Heilige Geest een gebedsleven voor onze vijanden openbaren en zegening voor die ons vloeken, want de vrucht des Geestes is liefde, vrede, blijdschap, enz., opdat (Joh. 16:7-9) de wereld overtuigd wordt "van zonde, gerechtigheid en oordeel". "Dat is goed en aangenaam voor God onzen Zaligmaker".